

'Umutlarım ve hayallerim tam gaz...'

Efnan Atmaca

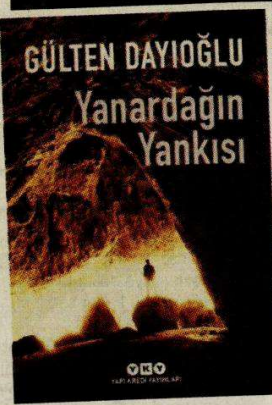
Yaşsız insanlar vardır ya... Her daim enerjik, her daim geleceği gören, her daim umut dolu, coşku dolu. Yıllardır kitaplarıyla bizi büyüten hepimizde emeği olan Gülten Dayıoğlu işte o insanlardan. Beylik bir laf var ya hani "Çocuklarımıza daha iyi bir dünya bırakmak yerine dünyaya daha iyi çocuklar bırakmak lazım"

diye kullanıla kullanıla içi boşaltılsa da çok değerli bence. Dayıoğlu için de değerli belli ki daha iyi bir dünya için genç okurlarına mesaj vermeye devam ediyor. Yeni romanın adı "Yanardağ Yankısı". Kitabın kahramanı daha doğumunda farklı olacağını gösteren Derviş ama ondan kitapta Dero diye bahsediyor yazar ve bu durumu "Günümüzde özellikle gençler isimleri eğip bükerek kendilerince anlamlar vermeyi seviyorlar. Anadolu'da da bu yöntem yaygındır. Fadime'ye Fadîş, Mustafa'ya Mîstik kısaltmaları en yaygın olanlardan. Yine Anadolu'da bazı isimlerin o çocuğa ağır geldiğine inanılır. Örneğin Leyla... Ben de Dervîş sözcüğünün kahramanıma ağır geldiğini düşündüm. Dahası halk arasında saygın bir yeri olan Dervîş sözcüğünün hırpalanıp aşınacağına inandım. O nedenle kendisine Dero adını verdim" diye açıklıyor. Her cümlesi tecrübeye dayalı mesajlarla dolu Dayıoğlu bu kitapta

Dünya için kurtuluş reçetesi sunuyor.

◆ **Konuya girmeden önce Dervîş karakteriyle birlikte farklılıkların ne kadar değerli olduğunu, onlardan korkmamamız gerektiğinin altını çizmek istediniz mi?**

Dervîş karakterini oluştururken onun farklılıklarının altını çizmek istemedim. Çünkü ona biçtiğim rolde çocuğun engelli olma halini sömürmeyi hiç düşünmedim. Onun engelinden doğan üstün insan olma özelliklerini gelecekte şairi açınımlar yapabileceğini vurgulamak için hep sıcak tuttum.

"Özgün bir insan tipi"

◆ **Dervîş karakteriyle birlikte farklı bir boyuta götürüyorsunuz okuru. Onun varoluşundaki izler, zekâsındaki farklılık ve hayal gücümüzü zorlayan yetenekleriyle bambaşka bir kahramanla tanışıyoruz. Ve elbette onun uzay ile işlenme hayaliyle. Ne dersiniz gün gelecek uzaylılar siz bu işi beceremediniz deyip dünyaya el koyacak mı?**

Hal böyleyken „(ne yapalım) sorusu, Birleşmiş Milletler çatısı altında yer alan,

dünya uluslarına sorulmalı. Çünkü bu durumda başta yerkürümüz olmak üzere tüm insanlar yaralı. Ben, evrensel boyutta, nitelikli bilim dalları ve bilim insanları iş birliği yaparak, çözüm üretmeye yönelmeli görüşüdeyim. Ancak ve öncelikle uluslararası savaş çarılarına ot tkayabilirsek, böylesine topyekün bir atılım yapılabilir.

"Yanardağın Yankısı" adlı gençlik romanımı yazarken, işte bu düş ve düşünceler içindeydim. Bu zihinsel ve düssel

yoğunluğun dürtüsüyle insanüstü güçlere sahip, insan türü Dero tipini kahraman olarak değerlendirdim.

Dero, gizemli yöntemlerle oluşumundan, doğumuna, gelişme çağlarına kadar okurun gözleri önünde "özgün bir insan" tipi olarak çıktı ortaya. Onu böylesine özenle oluşturmanın nedeni insan olarak, içinde bulunduğumuz tüm açmazlara karşın yine de insanlığından umudumu kesmemiş olmamdır.

◆ **Dünyanın bugün geldiği noktanın iyi olmadığını hepimiz farkındayız. Art arda gelen felakete hem üzülüyor hem de bambaşka bir yaşam düzenine alışmaya çalışıyoruz. Siz de kitapta bunun sorumlusunun insan olduğunun altını çiziyorsunuz. İnsanlık olarak neyi göremedik de dünya bu hale geldi?**

Keşke bu soru toplumun her katmanında sürekli sorulabilseydi. Bence geç kaldık. Keşke Sanayi Devrimi fırtına gibi yaşamımıza girdiğinde, devrimin doğurduğu yeniliklere sevinip gönenirken insanlığın zihninde ve vicdanında "Bu gidişin sonu nereye varır" türünden sorular, kaygılar oluşabilseydi! Ama oluşamadı. Ağzımız yarı açık cambaza bakarken, geleceği hiç düşünemedik. İnsanlık bu hallerdeyken, büyükler yeri, göğü, denizleri, akarsu ve gölleri

vb. devrimin, üzeri kadife kaplı çelik tırpanlarıyla kesip biçerek her türden hırslarını doyuma ulaştırdılar.

◆ **Siz kitaplarınızla bugüne kadar pek çok nesli büyüttünüz. Şimdi dünyanın kurtuluşu yeni gelen nesilde. Onlara ne salık verirsiniz? Ne yaparsınlar da Dünya kendini tedavi etsin?**

1935 doğumluyum. Çocukluğumda, ilk gençlik yıllarımdaki öğrenim hayatımda, öğretmenlik yıllarımda, yetişkinliğimde, yazar, eş, anne, veli ve elbette yurttaş olarak 1980'lere kadar bu konularda gereği gibi bilgilenip bilinçlenemedik. Dünyamızın yokluğa ve yoksunluğa düşeceğini sezemedik. Tarım toplumu olmaktan kurtulduğumuzu görmek bizi sevindirmeye yetti. Devletler, yurttaşlarını eğitirken, (az bir yönetim dışında) nice nice on yıllar, çevre konularını, sorunlarını hep görmezden

geldiler. Belki de çıkar uğruna, böyle davranmak için aralarında anlaşmışlardı. Açıkcası Dünya'daki insanlar bu konuda topyekün cahil bırakıldı. Dünyamızın namusuna ve özlük haklarına sahip çıkmadık. Uzun ve uzayıp masallarıyla uyutularak bugünlere geldik.

◆ **Son olarak benim kitaptaki en sevdiğim yere geldik. Öyle bir güç var ki artık kötüler kötülüklerini unutacaklar ve iyi olacaklar. Var mı umut sizce? Gün gelip kötülerin kötülüklerini unuttukları, savaş kelimesinin artık hiç anılmadığı bir yaşama uyanabilecek miyiz? Biz olmasak bile torunlarımız...**

Eğer kocamış Dünyamızdan ve onun baş ağrısı olan insanlığından tümüyle umudumu kesmiş olsaydım doksan birinci kitabım "Yanardağın Yankısı"nı yazamazdım. Kısacası bu konularda umutlarım ve hayallerim tam gaz...